

Arrest

nr. 284 806 van 14 februari 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. DETHEUX
Amazonestraat 37
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 10 februari 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 3 februari 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) en van de beslissing van 3 februari 2023 tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. MUSTIN, die *loco* advocaat A. DETHEUX verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. BRICOUT die *loco* advocaten T. BRICOUT en C. DECORDIER verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 30 november 2022 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en verzoekt op 1 december 2022 om internationale bescherming.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat hij op 12 oktober 2022 in Kroatië asiel had aangevraagd.

Op 22 december 2022 wordt verzoeker gehoord in het kader van de toepassing van de Dublin III-verordening.

Op 22 december 2022 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische overheden, die op 25 januari 2023 op grond van artikel 20.5 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening) instemmen met dit verzoek. Zij voegen hierbij een brief met individuele garanties voor verzoeker.

Op 3 februari 2023 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de eerste bestreden beslissing die aan verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer ¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

“(…)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië ⁽²⁾ toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20.5 van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20.5 van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 (verder de Dublin III Verordening).

De heer B. M. (...), verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Burundi te zijn, bood zich op 01/12/2022 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Hij diende op 01/12/2022 een formeel verzoek voor internationale bescherming in. Betrokkene legde bij dit verzoek geen persoonlijke documenten neer en verklaarde hierover dat hij zijn internationaal paspoort onderweg verloor.

Een vergelijking van de vingerafdrukken van betrokkene genomen op 01/12/2022, met de krachtens artikel 9 (bij eurodac1)/artikel14 (bij eurodac2) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 (verder de Eurodac Verordening) verzamelde vingerafdrukken binnen het kader van Eurodac leidde tot twee treffers. De eerste trefter toont aan dat de betrokkene op 12/10/2022 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Kroatië. De twee trefter toont aan dat de betrokkene op 25/10/2022 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Zwitserland.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 22/12/2022. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Betrokkene verklaarde dat hij alleen reisde en niet vergezeld was door gezins- of familieleden.

Verzoeker verklaarde dat hij pas na aankomst in België vernam dat zijn broer (OV (...)) hier ook verblijft. Hij verklaart geen familieleden in een andere lidstaat te hebben.

Betrokkene verklaart dat hij ongeveer 10 dagen na Servië te hebben verlaten op 03/10/2022 in een onbekend land werd staande gehouden, dat hij geslagen werd, het bewustzijn verloor en wakker werd in een gebouw, dat hij niet weet in welk land hij zich bevond, dat hij geen verzoek om internationale bescherming indiende, dat hij werd gedwongen tot het geven van vingerafdrukken.

Betrokkene verklaart dat hij Burundi verliet en per vliegtuig over Addis Abeba en Istanbul naar Belgrado in Servië vloog, dat hij daar één nacht verbleef en dan de smokkelaar volgde en van Belgrado tot België te voet met de wagen en per trein de weg aflegde, dat hij zich de landen niet herinnert, dat hij niet weet van waar hij de trein nam.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot in België een verzoek voor internationale bescherming in te dienen, hierop antwoordde de betrokkene dat hij de bestemming zelf niet koos of bepaalde, dat de smokkelaar zei dat België de terminus was.

Er werd de betrokkene vervolgens ook gevraagd of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van de Dublin Verordening zouden rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij slecht werd behandeld, dat hij werd geslagen, dat hij alles verloor van persoonlijke spullen, dat hij er niet terug wilt.

Op 22/12/2022 werd een terugnameverzoek gericht aan de Zwitserse en de Kroatische instanties.

We ontvingen een weigering van Zwitserland waaruit de alias H. O. (...) blijkt, en waar ze stellen een takeback te vragen aan Kroatië op basis van de eurodac hit en de nog geldig lopende termijnen.

Het verzoek aan de Kroatische instanties werd op 25/01/2023 conform artikel 20.5 van Verordening 604/2013 aanvaard en gewezen op de alias H. O. (...).

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest).

Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat door een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat een reëel risico ontstaat op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Kroatië is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het is tevens gebonden door de bepalingen van de Europese richtlijnen 2008/115/EC, 2011/95/EU, 2013/33/EU en 2013/32/EU.

Het komt dan ook aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat wat betreft de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Kroatië sprake is van aan het

systeem gerelateerde tekortkomingen zodoende dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De betrokkene stelt dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat de smokkelaar zei dat het de terminus was, dat hij later ontdekte dat zijn broer ook hier verblijft. Hij uit verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat de omstandigheden er slecht zijn, dat ze er slecht werd behandeld en geslagen werd door de ordediensten tijdens hun opdracht van grensbewaking en interceptie van illegale binnenkomsten, dat zijn documenten en persoonlijke bezittingen er werden afgenomen.

Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het feit dat een terugkeer naar een staat, waar de economische situatie van de betrokkene minder zal zijn dan in de overdragende staat vormt op zich geen inbreuk op artikel 3 van het EVRM. We kunnen hieromtrent verwijzen naar het arrest van het EHRM in de zaak Mohammed Hussein e.a. tegen Nederland en Italië van 02.04.2013, § 70 (*"The Court further reiterates that the mere fact of return to a country where one's economic position will be worse than in the expelling Contracting State is not sufficient to meet the threshold of ill-treatment proscribed by Article 3 (see Miah v. the United Kingdom (dec.), no. 53080/07, § 14, 27 April 2010 and, mutatis mutandis, N. vs. the United Kingdom [GC], no. 26565/05, § 42, ECHR 2008)"*).

De Kroatische instanties stemden op 25/01/2023 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 20.5 van Verordening 604/2013 : *"De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"*. Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat, die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, zal verderzetten en afronden. Dit betekent dat de Kroatische instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat in het geval dat de Kroatische instanties besluiten dat Kroatië de verantwoordelijke lidstaat is er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst. De Kroatische instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar het land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De bevoegde instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van dit verzoek en de verantwoordelijkheid hervatten en dit in de fase waarin het zich bevond bij het vertrek van de betrokkene uit Kroatië en dit uitsluitend wanneer betrokkene het verzoek om internationale bescherming zelf herhaalt, indien betrokkene niet verzoekt om internationale bescherming kan een terugkeer procedure naar het land van herkomst worden opgestart. Betrokkene zal bij deze ook de kans hebben toelichting te geven bij zijn motivatie om zich ondanks het grote belang dat kan gehecht worden aan internationale bescherming, te bedienen van een alias bij de aanvraag in België, Zwitserland en Kroatië en stavingstukken inzake zijn échte identiteit aan te brengen. Kroatië heeft te kennen gegeven dat het verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene of voor het aanduiden van de verantwoordelijke lidstaat wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht. De betrokkene zal na overdracht in Kroatië opnieuw toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en tot de opvangvoorzieningen. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

De Kroatische autoriteiten hebben op 25/01/2023 individuele garanties gegevens voor betrokkene, deze garanties houden in dat hij toegang krijgt tot de procedure internationale bescherming, adequate opvang, gezondheidszorg, juridische bijstand, een daadwerkelijk rechtsmiddel om zich te verzetten tegen beslissingen of om de aanduiding van de verantwoordelijke lidstaat te betwisten, en een geïndividualiseerde aanpak rekening houdende met de specifieke kwetsbaarheden van de betrokkene verzoeker.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij niet voldoende werd geïnformeerd over zijn verzoek in Kroatië, dat hij verplicht werd tot het indienden van een verzoek en dat zijn vingerafdrukken onder druk werden geregistreerd, dat hij misschien niet wist in welk land hij zich bevond, merken we op dat Kroatië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de

asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij in Kroatië niet voldoende werd geïnformeerd over zijn verzoek om internationale bescherming benadrukken we dat er op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan van worden uitgegaan dat Kroatië de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij in België wenst te verblijven omdat hij hier familieleden heeft is het dienstig op te merken dat betrokkene pas na aankomst vernam dat zijn meerderjarige broer hier ook verblijft, dat hij zich niet beroept op een bijzondere band van afhankelijkheid. Het is duidelijk dat er tussen betrokkene en de broer geen bijzondere band van afhankelijkheid bestaat en dat beide volwassen individuen geen deel uitmaken van hetzelfde kerngezin in de zin van art.2G van de Dublin verordening. Op basis van het voorgaande en rekening houdende met het expliciete terugnameakkoord van de Kroatische autoriteiten en het feit dat de eventuele verantwoordelijkheden van een andere lidstaat waar een familielid verblijft onder artikel 20.5 nog zullen worden bekeken en geëvalueerd en dit met individuele garanties op een effectief rechtsmiddel, is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

Het is dienstig op te merken dat de betrokkene conform het terugname akkoord, zal worden overgedragen aan Kroatië op grond van de Dublin III-verordening, via de luchthaven van Zagreb, betrokkene kan dus niet zonder meer verwijzen naar de situatie aan de buitengrenzen van Kroatië, de situatie van Dublin terugkeerders is strikt gereguleerd en niet zonder meer gelijk te stellen met de situatie van migranten of verzoekers om internationale bescherming die via de buitengrenzen trachten om het Kroatische grondgebied te betreden. De argumenten en beweringen van betrokkene betreffende de blootstellingen aan vernederende of mensonterende behandelingen bij illegale binnenkomst via de buitengrenzen en het bestaan van pushbacks, ook al houden we geen rekening met aanwijzingen dat er sprake is van wezenlijke verbeteringen, resulteren niet in een reëel risico dat Dublin terugkeerders hieraan worden blootgesteld en dus ook niet in een risico die de overdracht zou verhinderen.

Een bron betreffende internationale bescherming in Kroatië is het rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tuckoric, "Asylum Information Database –Country Report : Croatia – 2021 update", laatste update op 22.04.2022, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/04/AIDA-HR_2021update.pdf, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Hierin wordt gesteld dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ("Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Croatia", pagina 52). Volgens de ngo 'Croatian Law Centre' kennen personen die worden overgedragen geen problemen om toegang of opnieuw toegang te krijgen tot de opvangvoorzieningen en materiële bijstand ("According to the knowledge of the Croatian Law Centre, Dublin returnees do not face difficulties in accessing the reception system and material reception conditions", pagina 52).

Het rapport meldt dat verzoekers in Kroatië tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand, maar wel bij een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (pagina 44). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die zou leiden tot het afzien van een overdracht.

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 84). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het opvangcentrum in Kutina werd in 2014 gerenoveerd en is voornamelijk gericht op de opvang van verzoekers met een kwetsbaar profiel. Het opvangcentrum in Zagreb werd in 2019 gerenoveerd wat leidde tot een verbetering van de levensomstandigheden. Ook het centrum in Kutina werd gerenoveerd ("The Reception Centre in Zagreb was renovated in 2019, subsequently improving the living conditions in the centre. Since October 2021, Reception Centre in Kutina is under renovation", pagina 84).

Verschillende rapporten en media maken gewag van "push backs" naar Servië en Bosnië-Herzegovina door de Kroatische grenspolitie en waarbij mishandeling en geweld werd gerapporteerd. We verwijzen hieromtrent onder meer naar passages in het AIDA-rapport ("Access to the territory remained a serious

matter of concern and was marked by violent incidents in 2021”, pagina 15) en rapporten van Amnesty International (<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/croatia/report-croatia/>) en Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/europe/central-asia/croatia>; ‘Croatia engages in illegal push back of asylum seekers and migrants who attempt to enter from Serbia and Bosnia and Herzegovina. Asylum seekers and refugees report violent beatings by Croatian police and are prevented from accessing asylum procedures’).

Hoewel niet kan worden ontkend dat “push backs” en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak (“Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië”, 22.10.2019, pagina’s 13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/legalcontent/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld (‘Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations’, pagina 24).

Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn (‘Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EUODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply’, pagina 24). Gevallen van teruggedrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM – verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld (‘Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...’, pagina 24).

Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlamentscommissie ‘LIBE’ (‘Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs’) werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#_section2; https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-homeaffairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE)

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het ‘non refoulement’ beginsel is terug te vinden in artikel

6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', d.d. 19.03.2017, §92-93). Het is dienstig hierbij te verwijzen naar de aanwezigheid van individuele garanties voor betrokkene.

Statushouders hebben in Kroatië onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang tot arbeid, onderwijs en sociale voorzieningen (AIDA-rapport, pagina 135 e.v.). Hoewel het rapport gewag maakt van mogelijke drempels zoals een taalbarrière kan niet worden besloten dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen zoals gesteld in bovenvermelde rechtsspraak van het HvJ-EU wordt bereikt.

De betrokkene meldt dat hij momenteel medicatie neemt, dat het nu beter gaat.

Hij voert geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Verzoekers om internationale bescherming hebben toegang tot medische zorg. Gezondheidszorg is beschikbaar in de opvangfaciliteiten in Zagreb en Kutina ("Medical assistance is available in the Reception Centres for Applicants for International Protection in Zagreb and Kutina", pagina 92) en maakt ook deel uit van de geboden individuele garanties. Ook in geval opvang wordt beperkt tot materiële bijstand is toegang tot gezondheidszorg gewaarborgd.

Er zijn volgens ons dan ook geen redenen om aan te nemen dat een overdracht van de betrokkene, aan Kroatië omwille van redenen van gezondheid zou leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming niet de nodige en gepaste bijstand en zorgen zal verkrijgen, de afstemming van zorg maakt deel uit van de geboden individuele garanties.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal verkrijgen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Kroatië geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht aan Kroatië een individueel reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening

604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomst documenten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat met het oog op de eminente verwijdering.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar Kroatië (4).

(...)"

1.2. Op 3 februari 2023 wordt ten aanzien van verzoeker tevens een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats genomen. Dit is de tweede bestreden beslissing die aan verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) werd de vordering ingesteld binnen de tien dagen.

2.2. Ambtshalve werpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...), 51/5, § 1, tweede lid, en § 4, derde lid, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient bijgevolg vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht – die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet –, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen

verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Zoals verzoeker aanvoert, wordt hij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op zijn overdracht aan Kroatië, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verwerende partij, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.2.1.1. In een eerste middel, dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 3.2 en 17.1 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van *“de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de verplichting voor de administratieve autoriteit om rekening te houden met alle elementen van de zaak en de verplichting tot gewetensvol bestuur”* (verzoeker doelt hier allicht op het zorgvuldigheidsbeginsel). Verzoeker werpt tevens een *“duidelijke beoordelingsfout”* op.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“De wederpartij beriep zich op artikel 18, lid 1, sub b, van de Dublin III-verordening en op artikel 51/5, lid 1, van de wet van 15 december 1980 om de Kroatische autoriteiten te verzoeken verzoekers verzoek om internationale bescherming in België over te nemen en de bestreden maatregel vast te stellen.

De wederpartij stelt dat verzoeker geen enkel element heeft aangevoerd op grond waarvan de Belgische autoriteiten de afwijkingsclausule hadden moeten toepassen.

Wat de algemene situatie in Kroatië betreft, verklaarde de wederpartij dat de situatie van verzoeker – wie zal worden overgedragen aan Kroatië op grond van de Dublin III verordening – is anders dan die van “migranten of verzoekers om internationale bescherming die via de buitengrenzen trachten om het Kroatische grondgebied te betreden”, omdat, als Dublin terugkeerder, zijn situatie strikt gereglementeerd is, volgens de wederpartij. Dat wil zeggen, a contrario, dat de wederpartij van mening is dat de situatie van “migranten of verzoekers om internationale bescherming die via de buitengrenzen trachten om het Kroatische grondgebied te betreden” niet gereglementeerd is, in tegenstelling met die van “Dublin terugkeerders” zoals verzoeker.

Als gevolg, stelt de wederpartij dat “De argumenten en beweringen van betrokkene betreffende de blootstellingen aan vernederende of mensonterende behandelingen bij illegale binnenkomst via de buitengrenzen en het bestaan van pushbacks, ook al houden we geen rekening met aanwijzingen dat er sprake is van wezenlijke verbeteringen, resulteren niet in een reëel risico dat Dublin terugkeerders hieraan worden blootgesteld en dus ook niet in een risico die de overdracht zou verhinderen.”

De wederpartij noteert dat de Kroatische autoriteiten individuele garanties hebben gegeven.

De wederpartij was derhalve van mening dat verzoeker bij terugkeer naar Kroatië niet kon worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens.

De wederpartij was dus van mening dat er om al deze redenen geen reden was om artikel 17, lid 1, van de Dublin III-verordening toe te passen.

TERWIJL:

12. Anders dan de verwerende partij stelt, is de situatie van migranten en verzoekers om internationale bescherming onderworpen aan een strikt regelgevend kader.

Met name het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, dat rechtstreeks van toepassing is op elke persoon, ongeacht zijn nationaliteit, die zich op het grondgebied bevindt van een staat die partij is bij het Verdrag.

Ook het 1951 Verdrag van Genève en de Europese betreffende de status van vluchtelingen, de talrijke (EU) richtlijnen en verordeningen, alsmede het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dewelke van toepassing is wanneer het Europees recht wordt toegepast.

Aangezien vele betrouwbare, actuele en objectieve bronnen melding maken van schendingen van dit wettelijk kader door de Kroatische autoriteiten ondanks het bestaan van dit wettelijk kader, is het feit dat de situatie van Dublin terugkeerders strikt gereguleerd is, geen voldoende garantie.

Aangetoond is dat de Kroatische autoriteiten de meest elementaire regels, waaronder die betreffende de eerbiediging van de menselijke waardigheid, aan hun laars lappen.

De situatie van verzoeker kan derhalve niet op deze wijze worden onderscheiden van zijn eerdere situatie als asielzoeker die het Kroatische grondgebied betreedt.

Er zij op gewezen dat de door verzoeker beschreven behandeling en het geweld in Kroatië overeenkomen met die welke in de talrijke hieronder geciteerde rapporten en artikelen worden beschreven.

De "individuele garanties" door de Kroatische autoriteiten gegeven zijn van algemene karakter en vormen een intentieverklaring die welke niet bewezen is: "De Kroatische autoriteiten hebben op 25/01/2023 individuele garanties gegevens (sic) voor betrokkene, deze garanties houden in dat hij toegang krijgt tot de procedure internationale bescherming, adequate opvang, gezondheidszorg, juridische bijstand, een daadwerkelijk rechtsmiddel om zich te verzetten tegen beslissingen of om de aanduiding van de verantwoordelijke lidstaat te betwisten, en een geïndividualiseerde aanpak rekening houdende met de specifieke kwetsbaarheden van de betrokkene verzoeker".

Een intentieverklaring van de Kroatische autoriteiten, die de correcte behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië waarborgt, volstaat niet om de gemelde informatie (infra) te weerleggen.

Dit is slechts een samenvatting van sommige rechten van asielzoekers.

Er wordt niet gesproken over de organisatie van de overbrenging van de verzoeker van een luchthaven of station naar het centrum waar hij zal worden ondergebracht, noch over de stappen die zullen worden ondernomen of de wijze waarop de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de verzoeker zal worden voortgezet, enz.

Evenmin wordt vermeld dat de politie opdracht heeft gekregen geen honden los te laten op verzoekers om internationale bescherming, hen niet te slaan of systematisch vast te houden, hun persoonlijke bezittingen niet in beslag te nemen, enz.

De verwerende partij maakt een duidelijke beoordelingsfout wanneer ze concludeert dat er "De argumenten en beweringen van betrokkene betreffende de blootstellingen aan vernederende of mensonterende behandelingen bij illegale binnenkomst via de buitengrenzen en het bestaan van pushbacks, ook al houden we geen rekening met aanwijzingen dat er sprake is van wezenlijke verbeteringen, resulteren niet in een reëel risico dat Dublin terugkeerders hieraan worden blootgesteld en dus ook niet in een risico die de overdracht zou verhinderen."

13. De verwerende partij maakt een kennelijke beoordelingsfout wanneer ze beslist dat Kroatië verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker en dat er geen aanleiding zou bestaan om van de verordening 604/2013 af te wijken.

De Dublin III-verordening voorziet in trapsgewijze criteria om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming.

Bijzondere aandacht wordt besteed aan de aanwezigheid van gezinsleden, naaste verwanten en ouders van de asielzoeker (zie overweging 17 van de richtlijn).

Verzoekers broer bevindt zich op Belgisch grondgebied. Ook hij heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend.

De aanwezigheid van de broer van verzoeker moet worden opgevat als de aanwezigheid van een familielid van mijn cliënt op ons grondgebied. Op basis van dit element moet worden opgemerkt dat de situatie van mijn cliënt overeenkomt met overweging 17 van de Dublin III-verordening, waarin de toepassing van artikel 17, lid 2, van dezelfde verordening wordt aanbevolen, in naam van "humanitaire en barmhartige redenen, teneinde de hereniging van gezinsleden, naaste verwanten of andere familieleden mogelijk te maken".

Er zij aan herinnerd dat het beginsel van de eenheid van het gezin een beginsel is dat door het Verdrag van Genève wordt erkend.

Artikel 8 EVRM beschermt het recht op een gezinsleven.

Bovendien heeft de heer B. (...) ongetwijfeld een familielid in België op wier verzoek om internationale bescherming nog niet is beslist, namelijk zijn broer.

Bijgevolg zijn wij van oordeel dat artikel 10 van de Dublin III-verordening van toepassing is.

Op grond van artikel 10 van de Dublin III-verordening moet dus ook het verzoek van de heer B. (...) om internationale bescherming in België worden onderzocht.

Indien Uw Raad van oordeel zou zijn dat de broederlijke band - die verzoeker met zijn broer verbindt - niet voldoende is om te voldoen aan de definitie van "familie" in de zin van artikel 10 – quod non – dient Uw Raad desondanks rekening te houden met de familiebanden van verzoeker om België verantwoordelijk te verklaren voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

In overweging 14 van de Dublin III-verordening staat:

"(...)"

In overweging 15 van de Dublin III-verordening staat:

"(...)"

De overweging 17 voegt daaraan toe:

"(...)"

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat de wetgever de bedoeling heeft de gezinsband te beschermen bij het bepalen van de lidstaat die verantwoordelijk is voor verzoeken om internationale bescherming.

Indien Uw Raad van oordeel zou zijn dat het artikel 10 van de Dublin III-verordening niet moet toepassen – quod non – zou het dus toch rekening moeten houden met de gevestigde familiebanden van verzoeker. Uw Raad zou zich dan ook kunnen beroepen op artikel 17 dat voorziet in een discretionaire clausule.

Dit om artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens, dat het recht op een privé- en gezinsleven beschermt, te eerbiedigen.

Er zij aan herinnerd dat artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens "de Staat de positieve verplichting oplegt het gezinsleven te eerbiedigen" (zie Bxl (ref.), 02.06.2006, Rev. dr. étr. 2006, nr. 138, blz. 241; EHRM-arresten Eriksson/Zweden van 22 juni 1989, Margarita en Roger Andersson/Zweden van 25 februari 1992 en Keegan/Ierland van 26 mei 1994 – nadruk toegevoegd).

Alleen een dwingende sociale behoefte kan echter een inmenging rechtvaardigen die de eenheid van het gezin in gevaar dreigt te brengen (EHRM, arrest Olsson tegen Zweden, 24.3.1988, § 90).

De band tussen verzoeker en zijn broer wordt goed beschermd door artikel 8 EVRM, aangezien het Europees Hof voor de rechten van de mens reeds heeft erkend dat een broederlijke band wordt beschermd door artikel 8 van het Verdrag (C.E.D.H. Boughanemi tegen Frankrijk, § 35).

De overbrenging van verzoeker naar Kroatië schendt derhalve zijn recht op een gezinsleven, aangezien hij daardoor van zijn broer wordt gescheiden.

14. Ook maakt de wederpartij een kennelijke beoordelingsfout wanneer zij stelt dat Kroatië geen ernstige systeemfouten kende die kunnen leiden tot onmenselijke en vernederende behandeling.

Inderdaad wijzen veel openbare rapporten op de systematische tekortkomingen in de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en in het opvangsysteem van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië, die bevestigen de verklaringen van verzoeker aangaande zijn mishandeling door de Kroatische autoriteiten.

Kroatië wordt geconfronteerd met een massale toestroom van mensen die West-Europa proberen te bereiken via de Balkan.

Tussen januari en mei 2022 registreerde het Europees Grensagentschap meer dan 40 600 illegale grensoverschrijdingen via de Balkan, bijna drie keer zoveel als in dezelfde periode in 2021.¹

Het jaar 2021 werd in het bijzonder gekenmerkt door gewelddadige grensincidenten.

Meer dan 9.000 mensen werden met geweld teruggedreven uit Kroatië naar Bosnië en Herzegovina en meer dan 900 naar Servië, waaronder kinderen en kwetsbare personen.²

Reeds in 2020 werden niet minder dan 16.000 gevallen van refoulement geregistreerd.³

Mensen zijn regelmatig slachtoffer van « refoulement op refoulement »:

« (...) »⁴

Kroatië is door het Europese Hof voor de Rechten van de Mens veroordeeld wegens schending van het Verdrag, en Oostenrijkse en Italiaanse rechtbanken hebben verklaard dat de reeks uitzettingen van mensen in strijd is met het internationale recht en een onmenselijke en vernederende behandeling inhoudt.⁵

De politie is alomtegenwoordig en er zijn grote aantallen ingezet om elke binnenkomst in het land te voorkomen.

In verslagen en persartikelen wordt gewezen op het geweld van de Kroatische politie tegen asielzoekers⁶, waarbij alle beschikbare middelen worden gebruikt: schoppen, knuppels, wapenstokken, metalen staven en vooral pistoolkolfen⁷.

Op verschillende video's, die door de krant Libération zijn doorgegeven, is te zien hoe gemaskerde politieagenten in uniform migranten slaan.⁸

S. C., lid van de NGO Border Violence Monitoring Network, getuigt:

« (...) »⁹

Op de website van de NGO staan getuigenissen van refolementen aan de grenzen en op Kroatisch grondgebied, alsook het geweld waarvan getuigen het slachtoffer zijn: bedreigingen met vuurwapens, aanvallen met honden, herhaaldelijk slaan en schoppen, en slagen met stokken en wapenstokken, alsook elektrische wapens... De lijst is lang.¹⁰

Dit geweld is ook van morele aard: gedwongen ontkleding, diefstal, plundering en vernedering zijn het dagelijkse leven van de ongelukkigen die in aanraking komen met de politiediensten die aan de grenzen en in de omgeving zijn gestationeerd¹¹.

Nog alarmerender is dat het niet ongebruikelijk is dat de Kroatische politie mensen dwingt een bos aan de grens met Bosnië over te steken, waarvan delen nog vol liggen met naar schatting 200.000 landmijnen en niet-ontplofte bommen uit de Bosnische oorlog van 1990.¹²

In maart 2021 werd een asielzoeker gedood en raakten verschillende anderen ernstig gewond bij een mijnexplosie in de Saborsko.¹³

Een verslag van Amnesty International van 3 december 2021 hekelt ook:

« (...) »¹⁴

In hetzelfde verslag hekelt Amnesty International ook illegaal gedwongen terugkeren, systematische politiegeweld tegen verzoekers om internationale bescherming, ...:

« (...) »¹⁵

Het verslag van het Europees Comité inzake de voorkoming van foltering en onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (CPT) over de behandeling van migranten en asielzoekers door de Kroatische politie heeft de bevindingen bevestigd van Amnesty International en andere groepen die in hun onderzoek de afgelopen vier jaar systematische misbruiken in grensgebieden in Kroatië aan het licht hebben gebracht.

Na een missie naar Kroatië in augustus 2020 werd het rapport van het CPT officieel aangenomen in November 2020; de publicatie ervan werd echter uitgesteld omdat de Kroatische autoriteiten er niet mee instemden. In het verslag staat dat:

« (...) »¹⁶

Op 3 maart 2022 hebben het Center for Peace Studies en het Welcome Initiative een zevende rapport gepubliceerd over gewelddadige en onrechtmatige deportaties betreffende het al zes jaar durende systematische geweld en de weigering van toegang tot asiel in Kroatië. Het verslag geeft een overzicht van de afgelopen twee jaar van escalerend geweld en onmenselijke behandeling waarin politieagenten duizenden verzoekers uit de Republiek Kroatië hebben gemarteld, vernederd en illegaal gedeporteerd.¹⁷ Deze informatie bevestigt dus dat het meer dan waarschijnlijk is dat verzoeker inderdaad het slachtoffer is geweest van mishandeling zoals hij stelt (zie de uiteenzetting van de feiten), maar vooral dat hij het risico loopt mishandeld te worden indien hij naar Kroatië wordt teruggestuurd.

15. Ten tweede is het bekend dat de politie in Kroatië systematisch en met geweld mensen terugstuurt die aan de Kroatische grenzen aankomen.

Naast de verontrustende informatie in het AIDA-rapport over push-backs in Kroatië, wil verzoeker wijzen op het arrest van 13 april 2022 van de Nederlandse Raad van State¹⁸, waarin specifiek de situatie van Dublin-terugkeerders in Kroatië is onderzocht.

Daarbij heeft de Raad van State geconcludeerd dat de omzettingen door de Kroatische instanties een fundamentele systeemfout van bijzonder grote ernst vormen, en verklaart dat uit algemene informatie (rapporten van Amnesty International, AIDA-rapport, rapport van Médecin du Monde, enz.) blijkt dat refolement niet alleen aan de grens plaatsvindt maar ook binnen Kroatië.

De verweerder in de zaak was van mening dat de kwestie van refolement niet relevant is voor Dublin-terugkeerders, aangezien Dublin-terugkeerders naar Kroatië worden teruggestuurd op basis van een overnameovereenkomst.

De Nederlandse Raad van State heeft de staatssecretaris op dit punt niet gevolgd.

De Raad van State voerde aan dat er niet langer van kan worden uitgegaan dat Kroatië zijn internationale verplichtingen zal nakomen, aangezien er ook refolementen plaatsvinden voor buitenlanders die door Kroatië uit andere EU-lidstaten worden overgenomen.

De Administratieve rechtbank (Verwaltungsgericht) van Braunschweig, in zijn arrest van 25.02.2022¹⁹ was ook van mening dat het Kroatische asielstelsel systematische tekortkomingen vertoont op het gebied van refolement en dat van de Kroatische autoriteiten individuele garanties moeten worden verkregen om ervoor te zorgen dat personen die in het kader van een Dublinprocedure worden teruggestuurd, niet worden onderworpen aan indirecte refolement.

Voorts verklaarde het Verwaltungsgericht dat er geen aanwijzingen zijn dat Dublin-terugkeerders gunstiger worden behandeld dan andere aanvragers van internationale bescherming – anders dan verweerster in de bestreden beschikking beweert.

Het Verwaltungsgericht stelde ook dat het niet ging om geïsoleerde handelingen van politieagenten, maar om aanvaarde praktijken van bovenaf, waaruit blijkt dat er sprake is van een systematisch falen dat leidt tot onmenselijke en vernederende behandeling in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 4 EU-Handvest. Gelet op de redenering van de Nederlandse Raad van State en de Duitse rechtbank is verzoeker van mening dat, bij gebreke van individuele garanties van de Kroatische autoriteiten vóór zijn overdracht, er een reëel risico bestaat dat hij zal worden teruggestuurd en dat dit risico redelijkerwijs niet kan worden uitgesloten.

Bijgevolg bestaat het risico dat verzoeker wordt onderworpen aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest.

Er zij op gewezen dat, in een geval als het onderhavige, heeft Uw Raad besloten²⁰:

(...)

16. In het AIDA-rapport²¹ wordt ook gewezen op een reeks tekortkomingen in de kwaliteit van de asielprocedure in Kroatië, maar ook in de opvangruimte.

Om te beginnen moet worden opgemerkt dat verzoeker niet bewust asiel heeft aangevraagd in Kroatië, hetgeen geloofwaardig is gezien de informatie over veel mensen in dezelfde situatie.

In « Dubliné.e., vous avez dit dubliné.e ? Guide pratique et théorique du Règlement Dublin »²² stelt de NGO La Cimade:

« (...) »

Ten meer, is de Kroatische asielstelsel in veel opzichten tekortschietend.

Wat de levensomstandigheden in opvangcentra in Kroatië betreft, stelt de CPT in zijn 2020 verslag dat veel mensen meldden fysieke mishandeling door Kroatische wetshandhavers.²³

Ten meer, zijn er namelijk slechts twee centra in Kroatië, met een totale capaciteit van slechts 700 plaatsen, wat veel minder is dan het aantal mensen dat moet worden gehuisvest.²⁴

Bovendien zijn er momenteel geen gespecialiseerde screening- en opvangcentra voor kwetsbare groepen, die gewoonlijk in het algemene opvangnetwerk zijn geïntegreerd.²⁵

Bovendien wijst het AIDA-rapport erop dat asielzoekers slechts toegang hebben tot bepaalde medische en ziekenhuiszorg:

"(...)"²⁶

Wat betreft de asielprocedure, blijkt uit het AIDA-verslag gepubliceerd in 2022 dat vanaf de aanvraag en gedurende de gehele asielprocedure, asielzoekers problemen als gevolg van de taalbarrière ondervinden.²⁷

Verzoeker spreekt geen Kroatisch.

Een andere tekortkoming die moet worden benadrukt is dat sommige procedurele stappen van advocaten in Kroatië niet onder de rechtsbijstand vallen.²⁸

De kwaliteit van de asielprocedures is van dien aard dat de toegang tot een doeltreffende voorziening in rechte in de zin van artikel 13 EVRM voor de asielzoeker en tot een onmenselijke en vernederende behandeling in strijd met artikel 3 EVRM niet wordt gewaarborgd.²⁹

Wat de situatie van Dublin terugkeerders betreft, stelt het AIDA-verslag dat:

"(...)"³⁰

Het lijkt er dus op dat Dublin terugkeerders nog slechter af zijn dan andere verzoekers om internationale bescherming.

17. Met betrekking tot de integratie van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië stelt het Aida verslag dat de verzoekers met vele obstakels worden geconfronteerd.³¹

Naast politiegeweld krijgen zij te maken met racisme en vreemdelingenhaat wanneer zij hun rechten willen opeisen, ook om gezondheidszorg te krijgen, om een woning te vinden, om naar de rechter te gaan, om een (taal) opleiding te vinden of om te werken.³²

Uit de aangehaalde informatie en rechtspraak blijkt dus duidelijk dat het Kroatische opvangsysteem waarmee verzoekers om internationale bescherming in Kroatië worden geconfronteerd, gebreken en structurele problemen vertoont.

Uit deze informatie blijkt ook duidelijk dat geweld en misbruik tegen aanvragers van internationale bescherming steeds weer voorkomen.

In dit geval volstaat het niet om zich te baseren op algemene informatie zoals het feit dat Kroatië partij is bij het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens of dat het een democratische staat is, om te reageren op de zeer specifieke materiële bevindingen in de bovengenoemde informatie en in het door de wederpartij aangehaalde AIDA-rapport.

Integendeel, dergelijke informatie had de wederpartij ertoe moeten aanzetten meer over de situatie te weten te komen.

Door dit niet te doen, heeft de wederpartij de fundamentele beginselen van het bestuursrecht, met name het beginsel van grondigheid, zorgvuldigheid en zorgvuldige voorbereiding van het besluit tegen verzoeker, niet in acht genomen.

Gelet hierop berust de stelling van de wederpartij dat verzoekers verwijdering naar Kroatië geenszins een met artikel 3 EVRM strijdige handeling is, op een onjuiste beoordeling, die is gebaseerd op gedeeltelijke en volstrekt onvolledige informatie. Een dergelijke motivering beantwoordt geenszins aan de vereisten van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen, noch aan die van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de reeds in de rapporten opgenomen elementen waarop de wederpartij zich beroept, zou de overdracht aan Kroatië bovendien een schending inhouden van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Kennelijk heeft de wederpartij zich enkel beroepen op de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens in het arrest Tarakhel/Zwitserland, zonder de moeite te nemen de situatie van verzoeker nader te onderzoeken.

Uw Raad heeft reeds herhaaldelijk benadrukt dat dit geen aanvaardbare werkwijze is.

In dit verband kunnen wij de analyse van Matthieu LYS aanhalen, waarin de ter zake geldende eisen duidelijk worden samengevat:

« (...) »³³

Door zich te verschuilen achter de conclusies die zij ten onrechte uit de Europese rechtspraak heeft getrokken, heeft de wederpartij haar beslissing niet volledig en afdoende gemotiveerd.

Volgens het Hof van Justitie:

« (...) »³⁴

Gezien de beschikbare, objectieve, betrouwbaar, en geactualiseerde informatie in verband met de wijdverbreide mensenrechtenschendingen van asielzoekers in Kroatië, de naleving van artikel 4 van de Europese Handvest een belemmering moet vormen voor de overdracht van verzoeker naar Kroatië.

De in het middel genoemde wettelijke bepalingen en beginselen zijn dus geschonden.

Het enige middel is gegrond."

3.2.1.2. Beoordeling

3.2.1.2.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoeker nergens in het eerste middel van zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden acht.

Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.2.1.2.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 20.5 van de Dublin III-verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van verzoeker die aan de Kroatische autoriteiten toekomt nu vingerafdrukkenonderzoek aantoonde dat verzoeker op 12 oktober 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië, de Kroatische instanties het aan hen gerichte overnameverzoek hebben aanvaard en niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht aan Kroatië een individueel reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die strijdig zijn met artikel

3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), waarbij op uitvoerige wijze wordt ingegaan op de door hem tijdens zijn Dublinverhoor aangevoerde elementen en op de algemene situatie in Kroatië inzake toegang tot opvangvoorzieningen en tot de asielprocedure.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.2.1.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

De aandacht die moet gegeven worden aan artikel 3 van het EVRM, voordat een lidstaat besluit een vreemdeling over te dragen naar een voor het ingediende verzoek om internationale bescherming verantwoordelijk geachte lidstaat, blijkt ook uit het door verzoeker geschonden geachte artikel 3.2, tweede lid, van de Dublin III-verordening, dat als volgt luidt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 van het EVRM. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, eerste lid, van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Blijkens de bestreden beslissing is verwerende partij zich heel goed bewust van de verplichtingen die op haar rusten in het kader van artikel 3 van het EVRM.

De betwisting komt erop neer of de algemene situatie in Kroatië voor Dublinterugkeerders en de persoonlijke omstandigheden van verzoeker al dan niet van die aard zijn dat een terugkeer naar dit land niet compatibel is met artikel 3 van het EVRM en of verwerende partij dit alles voldoende onderzocht heeft.

In casu kan verzoeker, gelet op wat er in de bijlage 26^{quater} kan gelezen worden, niet worden gevolgd in zijn betoog dat verwerende partij geen rigoureuus onderzoek zou hebben gevoerd over of niet gemotiveerd zou hebben aangaande de algemene situatie in Kroatië voor Dublinterugkeerders enerzijds en zijn persoonlijke omstandigheden anderzijds.

Meer bepaald blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat verwerende partij de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht diepgaand heeft onderzocht en een uitgebreid onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM. Verwerende partij komt hierbij tot de conclusie dat bij overdracht van verzoeker aan Kroatië deze bepaling niet wordt geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden. Verwerende partij heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublin-interview. Zij steunde zich bij haar beoordeling verder op het landenrapport voor Kroatië, "2021, laatste update op 22.04.2022" zoals dit tot stand kwam binnen "het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database"" (hierna: het AIDA-rapport), een Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië van 22 oktober 2019, het jaarverslag van juli 2022 van een onafhankelijk controlemechanisme dat ingesteld werd door de Kroatische autoriteiten en dat moet toezien op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming in Kroatië, de conclusies van het rapport van 10 oktober 2022, opgesteld door een Portugees parlements lid, rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, en een bericht van 3 november 2022 van het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ten slotte is er voor verzoeker ook sprake van individuele garanties van de Kroatische autoriteiten, die op 25 januari 2023 als bijlage bij het akkoord van de Kroatische autoriteiten werden gevoegd. Deze brief luidt als volgt:

"(...)

Concerning the above mentioned person, the Ministry of the Interior guarantees the access to the procedure for International protection when she returns to Croatia according to the Dublin Regulation. The Ministry of the Interior of the Republic of Croatia is confirming that Croatia respects and provides all standards prescribed by EU legislation regarding procedural guarantees and safeguards for accessing the asylum procedure and reception conditions. Croatia undertakes all measures to ensure that the transferred applicant for international protection under the Dublin Regulation is given the opportunity to request an examination in meritum of the application for international protection in its territory.

In accordance with points 19 and 32 of the recital of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council, the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant.

In case the transferred applicant does not apply for international protection after the transfer, a return procedure may be initiated in accordance to the Directive 2008/115/EC (Return Directive) and Croatian Law.

Art. 6 of the Croatian Act on International and Temporary Protection prescribes the principle of prohibition of expulsion or return (non-refoulement): it is forbidden to expel or in any way return a third country national or a stateless person to a country in which her life or liberty would be threatened on account of her race, religious or national affiliation, membership of a particular social group or due to her political opinion; or in which they could be subjected to torture, inhuman or degrading treatment; or which could extradite her to another country.

Judicial review of every single case is prescribed by the Act on International and Temporary Protection.

(...)"

Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift meerdere bronnen aan die melding maken van gewelddadige incidenten aan de Kroatische grenzen door toedoen van de politie, waaronder *pushbacks*. De Raad stelt vast dat verwerende partij in de bestreden beslissing concreet ingaat op de *pushbacks* met geweld door de Kroatische (grens)politie aan de buitengrenzen, zoals gemeld en gesignaleerd in verschillende rapporten en media, en in dit verband wijst op de volgende vaststellingen:

"In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak ("Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië", 22.10.2019, pagina's 13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/legalcontent/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld ('Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations', pagina 24).

Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn ('Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EUODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply', pagina 24). Gevallen van teruggedrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM – verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld ('Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...', pagina 24).

Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlamentscommissie 'LIBE' ('Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs') werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#section2 ; https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-homeaffairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE)

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten."

Verzoeker gaat er met zijn betoog volledig aan voorbij dat hij bij overdracht aan Kroatië als Dublin-terugkeerder niet aan de buitengrenzen van dit land met niet-EU-landen terecht komt of in de buurt hiervan landinwaarts, waar de pushbacks zich voordeden en dat er concrete maatregelen getroffen werden door de Kroatische autoriteiten om de beschreven wantoestanden aan die buitengrenzen tegen te gaan, waaronder het installeren van onafhankelijk toezicht, waarover verwerende partij uitgebreid motiveert in de bestreden beslissing. Blijkens de bestreden beslissing zal verzoeker worden overgedragen aan Kroatië via de luchthaven van Zagreb. Dit grenst geografisch aan Slovenië. Verzoeker komt dus niet terecht aan de buitengrenzen van Kroatië waar de wantoestanden plaatsgrepen. Daar komt nog bij dat de Kroatische autoriteiten individuele garanties hebben verstrekt voor verzoeker, zoals hoger reeds werd aangestipt.

Waar verzoeker nog verwijst naar rechtspraak van de Nederlandse Raad van State van 13 april 2022, van de Administratieve rechtbank (Verwaltungsgericht) van Braunschweig van 25 februari 2022 en van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke

elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu hij bij overdracht aan Kroatië als Dublin-terugkeerder niet aan de buitengrenzen van dit land terechtkomt met niet-EU-landen of in de buurt hiervan landinwaarts, waar de *pushbacks* zich voordeden, er door de Kroatische autoriteiten concrete maatregelen getroffen werden om de beschreven wantoestanden aan die buitengrenzen tegen te gaan waaronder het installeren van onafhankelijk toezicht, hij niet aantoont dat hij een precair gezondheidsprofiel heeft en de Kroatische autoriteiten individuele garanties hebben verstrekt voor hem.

Verzoeker voert ook aan dat de “*individuele garanties*” door de Kroatische autoriteiten een algemeen karakter hebben en een intentieverklaring vormen die welke niet bewezen is. Hij meent dat een dergelijke intentieverklaring, die de correcte behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië waarborgt, niet volstaat om de door hem aangehaalde informatie te weerleggen. De Raad stelt evenwel vast dat de individuele garanties die verzoeker kreeg niet algemeen zijn, maar concreet betrekking hebben op de persoon van verzoeker, en dat er geen enkele indicatie voorligt waaruit kan blijken dat de Kroatische autoriteiten de door hen gegeven individuele garanties niet nakomen.

Gelet op het voorgaande verwijst verzoeker ook niet dienstig op het geweld dat hem in Kroatië zou zijn overkomen en dat zou overeenkomen met de informatie in de door hem in zijn verzoekschrift aangehaalde rapporten en artikelen.

Aldus toont verzoeker *prima facie* niet aan dat verwerende partij op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot haar conclusie is gekomen.

Voorts haalt verzoeker in zijn verzoekschrift informatie aan over tekortkomingen in de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en in het opvangsysteem van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië. De Raad stelt vast dat verwerende partij in de bestreden beslissing ingaat op deze problematiek, waar zij als volgt motiveert:

“Een bron betreffende internationale bescherming in Kroatië is het rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Kroatië (Lana Tuckoric, “Asylum Information Database –Country Report : Croatia – 2021 update”, laatste update op 22.04.2022, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/04/AIDA-HR_2021update.pdf, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Hierin wordt gesteld dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (“Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Croatia”, pagina 52). Volgens de ngo ‘Croatian Law Centre’ kennen personen die worden overgedragen geen problemen om toegang of opnieuw toegang te krijgen tot de opvangvoorzieningen en materiële bijstand (“According to the knowledge of the Croatian Law Centre, Dublin returnees do not face difficulties in accessing the reception system and material reception conditions”, pagina 52).

Het rapport meldt dat verzoekers in Kroatië tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand, maar wel bij een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (pagina 44). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die zou leiden tot het afzien van een overdracht.

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 84). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het opvangcentrum in Kutina werd in 2014 gerenoveerd en is voornamelijk gericht op de opvang van verzoekers met een kwetsbaar profiel. Het opvangcentrum in Zagreb werd in 2019 gerenoveerd wat leidde tot een verbetering van de levensomstandigheden. Ook het centrum in Kutina werd gerenoveerd (“The Reception Centre in Zagreb was renovated in 2019, subsequently improving the living conditions in the centre. Since October 2021, Reception Centre in Kutina is under renovation”, pagina 84).”

Hoewel Kroatië wordt geconfronteerd met een massale toestroom van mensen die West-Europa proberen te bereiken via de Balkan en er gewelddadige grensincidenten plaatsvinden, zijn er *prima facie* geen aanwijzingen dat personen die zoals verzoeker overeenkomstig de Dublin III-verordening aan Kroatië worden overgedragen en daarbij individuele garanties hebben gekregen problemen zouden ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en tot de

opvang waarop zij recht hebben. Aldus toont verzoeker *prima facie* niet aan dat verwerende partij op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot haar bevindingen is gekomen.

Waar verzoeker nog aanvoert dat asielzoekers slechts toegang hebben tot bepaalde medische zorg en ziekenhuiszorg, wijst de Raad op de volgende motieven van de bestreden beslissing:

“De betrokkene meldt dat hij momenteel medicatie neemt, dat het nu beter gaat.

Hij voert geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Verzoekers om internationale bescherming hebben toegang tot medische zorg. Gezondheidszorg is beschikbaar in de opvangfaciliteiten in Zagreb en Kutina (“Medical assistance is available in the Reception Centres for Applicants for International Protection in Zagreb and Kutina”, pagina 92) en maakt ook deel uit van de geboden individuele garanties. Ook in geval opvang wordt beperkt tot materiële bijstand is toegang tot gezondheidszorg gewaarborgd.”

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die de feitelijke onjuistheid of de kennelijke onredelijkheid van deze motieven van de bestreden beslissing aantonen.

In de bestreden beslissing wordt voorts als volgt gesteld:

“Statushouders hebben in Kroatië onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang tot arbeid, onderwijs en sociale voorzieningen (AIDA-rapport, pagina 135 e.v.). Hoewel het rapport gewag maakt van mogelijke drempels zoals een taalbarrière kan niet worden besloten dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen zoals gesteld in bovenvermelde rechtsspraak van het HvJ-EU wordt bereikt.”

Door in zijn verzoekschrift louter te stellen dat *“uit het AIDA-verslag gepubliceerd in 2022 (blijkt) dat vanaf de aanvraag en gedurende de gehele asielprocedure, asielzoekers problemen als gevolg van de taalbarrière ondervinden”* en dat hij geen Kroatisch spreekt, doet verzoeker geen afbreuk aan deze motivering. Verzoeker toont hiermee niet aan dat op kennelijk onredelijke wijze wordt geoordeeld dat niet kan worden besloten dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen zoals gesteld in de rechtsspraak van het Hof van Justitie wordt bereikt.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog benadrukt *“dat sommige procedurele stappen van advocaten in Kroatië niet onder de rechtsbijstand vallen”*, gaat hij voorbij aan de volgende motieven van de bestreden beslissing over het AIDA-rapport:

“Het rapport meldt dat verzoekers in Kroatië tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand, maar wel bij een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (pagina 44). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die zou leiden tot het afzien van een overdracht.”

Met zijn summiere betoog doet verzoeker hieraan geen afbreuk.

Verzoeker wijst er ook nog op dat verzoekers om internationale bescherming in Kroatië te maken krijgen met racisme en vreemdelingenhaat, doch de Raad stelt vast dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure geen gewag heeft gemaakt van dergelijke problemen in Kroatië en dat uit de door verzoeker aangehaalde informatie niet blijkt dat uit het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen dient te worden geconcludeerd dat de Kroatische autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Kroatië. Bovendien gaat verzoeker eraan voorbij dat hem door de Kroatische autoriteiten individuele garanties worden geboden wat betreft juridische hulp en daadwerkelijke rechtsmiddelen.

Gelet op het voorgaande, heeft verzoeker op het eerste gezicht niet aangetoond dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt geoordeeld *“dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht aan Kroatië een individueel reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”*.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond.

3.2.1.2.4. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “*fair balance*” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “*fair balance*” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Serife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

Te dezen vermeldde verzoeker in de loop van de administratieve procedure dat zijn broer in België verblijft. Hierover wordt in de bestreden beslissing als volgt geoordeeld:

“Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij in België wenst te verblijven omdat hij hier familieleden heeft is het dienstig op te merken dat betrokkene pas na aankomst vernam dat zijn meerderjarige broer hier ook verblijft, dat hij zich niet beroept op een bijzondere band van afhankelijkheid. Het is duidelijk dat er tussen betrokkene en de broer geen bijzondere band van afhankelijkheid bestaat en dat beide volwassen individuen geen deel uitmaken van hetzelfde kerngezin in de zin van art.2G van de Dublin verordening. Op basis van het voorgaande en rekening houdende met het expliciete terugnameakkoord van de Kroatische autoriteiten en het feit dat de eventuele verantwoordelijkheden van een andere lidstaat waar een familielid verblijft onder artikel 20.5 nog zullen worden bekeken en geëvalueerd en dit met individuele garanties op een effectief rechtsmiddel, is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.”

Door in het verzoekschrift louter aan te voeren dat zijn broer zich op het Belgisch grondgebied bevindt en hier een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, toont verzoeker niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze het bestaan van een werkelijk gezinsleven van verzoeker met zijn broer niet wordt aanvaard. Hiermee maakt verzoeker het bestaan van een beschermenswaardig familie- of gezinsleven of van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond.

Gelet op deze vaststelling wijst verzoeker niet dienstig op de overwegingen 14, 15 en 17 bij de Dublin III-verordening in verband met de bescherming van het gezins- en familieleven en op artikel 10 van de Dublin III-verordening.

3.2.1.2.5. Gezien de nauwe band tussen de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM in het kader van een Dublinprocedure en artikel 17 van de Dublin III-verordening wordt erop gewezen dat uit de rechtspraak van zowel het EHRM (bv. EHRM (GK) 21 januari 2011, nr. 30.696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*) als van het Hof van Justitie blijkt dat het aan de lidstaten toekomt om een asielzoeker niet naar de verantwoordelijke staat terug te sturen wanneer ze niet kunnen ontkennen dat de systematische tekortkomingen in de asielprocedure of in de opvangmodaliteiten in die lidstaat erop wijzen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. In die situatie kan de lidstaat zelf de asielaanvraag onderzoeken of kan het op grond van de overige criteria van de Dublinverordening onderzoeken of een andere lidstaat hiervoor verantwoordelijk is. Het is hierbij wel van belang dat de lidstaat waar de asielzoeker zich bevindt erop toeziet dat hij een situatie waarin de grondrechten van de asielzoeker worden geschonden, niet erger maakt door de procedure om die lidstaat te bepalen onredelijk lang te laten duren. Zo nodig moet hij de soevereiniteitsclausule toepassen (HvJ 21 december 2011, C-411/10, *N.S./ Secretary of State for the Home Department*; HvJ 21 december 2011, C-493/10, *M.E. en anderen / Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law Reform*; HvJ 14 november 2013, C-4/11, *Bundesrepublik Deutschland/Kaveh Puid*). Deze rechtspraak werd omgezet in de artikelen 3.2, tweede en derde lid, en 17 van de Dublin III-verordening.

Artikel 3.2, tweede en derde lid, van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

Artikel 17.1 van de Dublin III-verordening bepaalt het volgende:

“In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

(...)"

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker geen algemene situatie van systeemfouten aannemelijk maakt waaruit zou voortvloeien dat verwerende partij de overdrachten naar Kroatië in het algemeen zou moeten stoppen en dat hij evenmin het bestaan van een beschermenswaardig familie- of gezinsleven of van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk heeft gemaakt. Er kan actueel niet worden aangenomen dat de mogelijkheid die België altijd heeft om in toepassing van artikel 17 van de Dublin III-verordening toch de aanvraag van verzoeker te behandelen, *in casu* verplichtend zou moeten worden geïnterpreteerd overeenkomstig artikel 3.2, tweede en derde lid, van de Dublin III-verordening. Aldus toont verzoeker niet aan dat verwerende partij in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld "*dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013*".

Een schending van de artikelen 3.2 en 17.1 van de Dublin III-verordening wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.2.1.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er op het eerste gezicht niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. Evenmin wordt een "*duidelijke beoordelingsfout*" aangetoond.

3.2.1.2.7. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet ernstig.

3.2.2.1. In een tweede middel, dat gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van artikel 51/5, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker werpt tevens een "*duidelijke beoordelingsfout*" op.

3.2.2.2. Beoordeling

Gelet op wat hierboven, onder punt 2.2., reeds werd gesteld, is het tweede middel niet-ontvankelijk.

3.2.3. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. De vaststelling dat er *prima facie* geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

D. DE BRUYN